

Súd: Okresný súd Poprad
Spisová značka: KK-10Csp/105/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8421200760
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 05. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Juraj Šteffel
ECLI: ECLI:SK:OSPP:2024:8421200760.6

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Poprad sudcom JUDr. Jurajom Šteffelom v právnej veci žalobcu: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XXX/XX, XXX XX D. D. E., právne zastúpeného JUDr. Igorom Šafrankom, advokátom, so sídlom ul. Sovietskych hrdinov 163/66, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s. r. o., so sídlom Pribinova 25, 824 96 Bratislava, IČO: 35 792 752, právne zastúpeného Advokátskou kanceláriou JUDr. Andrea Cviková, s. r. o., so sídlom Kubániho 16, 811 04 Bratislava, IČO: 47 233 516, o primerané finančné zadostučinenie vo výške 2.181,07 eur s prísl., takto

rozhodol:

I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi primerané finančné zadostučinenie vo výške 1.381,07 eur v lehote troch dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti tohto rozsudku.

II. V prevyšujúcej časti sa žaloba z a m i e t a .

III. Žalobca m á voči žalovanému n á r o k na náhradu trov konania v rozsahu 100 % zo sumy priznaného finančného zadostučinenia.

odôvodnenie:

1. Žalobou z 22.04.2021 sa žalobca na žalovanom domáhal zaplattenia istiny vo výške uvedenej v záhlaví, a náhrady trov konania.

2. Dôvodom bolo právo žalobcu na primerané finančné zadostučinenie za porušenie jeho spotrebiteľských práv žalovaným konštatované v základnom konaní Rozsudkom Okresného súdu Kežmarok z 20.08.2019 spis. zn. 5Csp/14/2017.

3. V dôvodoch žaloby žalobca uplatnil prostriedky procesného útoku (konkrétne skutkové tvrdenia), podľa ktorých v konaní vedenom na Okresnom súde Kežmarok pod sp. zn. 5Csp/14/2017 bol ako žalovaný v postavení spotrebiteľa úspešný. V uvedenom konaní vedenom bol uplatnený nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia a určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky.

4. Súd rozhodol, že žalovaný (aj terajší žalovaný) je povinný zaplatiť mu sumu 981,07 eur s úrokmi z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 981,07 eur od 8.2.2017 do zaplattenia, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

5. Súd určil, že zmluvná podmienka v zmluve o revolvingovom úvere 8300024664 z 30.9.2009 (ďalej len Zmluva) uvedená v čl. 8, bod 8.1., v znení: „Predmetom tejto dohody o poskytnutí služby je záväzok veriteľa poskytnúť dlžníkovi na jeho žiadosť a po splnení nižšie uvedených podmienok službu spočívajúcu v možnosti odkladu maximálne troch akýchkoľvek splátok úveru, resp. revolvingu poskytnutého na základe žiadosti/zmluvy, uzavretej medzi veriteľom a dlžníkom (ďalej ako

„úver/ revolving“) a záväzok dlžníka zaplatiť veriteľovi odplatu a) za poskytnutie služby spočívajúcej v možnosti odkladu splatnosti splátok úveru vo výške 147,88 EUR/4455 SKK a b) za poskytnutie služby spočívajúcej v možnosti odkladu splatnosti splátok revolvingu vo výške 80,66 EUR/2430 SKK v prípade, ak bude dlžníkovi revolving poskytnutý. Odplatu je veriteľ oprávnený na základe vlastného uváženia jednostranne znížiť, k čomu dlžník udeľuje veriteľovi svoj súhlas. Veriteľ je povinný písomne oznámiť dlžníkovi stanovenú zníženú výšku odplaty, pričom písomné oznámenie bude tvoriť prílohu tejto dohody o poskytnutí služby.“, je neprijateľnou zmluvnou podmienkou.

6. Súd určil, že zmluvná podmienka v Zmluve uvedená v článku 8, bod 8.4., v znení: „Odplata za poskytnutie odkladu splatnosti splátok úveru je splatná dňom uzavretia tejto dohody o poskytnutí služby. Veriteľ a dlžník sa dohodli na započítaní vzájomných pohľadávok a to pohľadávky dlžníka voči veriteľovi na poskytnutie schválenej výšky úveru podľa článku 2.3. zmluvných dojednaní žiadosti/zmluvy oproti pohľadávke veriteľa voči dlžníkovi na zaplatenie odplaty podľa ods. 8.1. písm. a) tejto dohody o poskytnutí služby (resp. zníženej výšky odplaty), a to ku dňu poskytnutia úveru dlžníkovi podľa článku 2.3. zmluvných dojednaní žiadosti/zmluvy. Odplata za poskytnutie odkladu splatnosti splátok revolvingu je splatná dňom poskytnutia revolvingu dlžníkovi. Veriteľ a dlžník sa dohodli na započítaní vzájomných pohľadávok, a to pohľadávky dlžníka voči veriteľovi na poskytnutie schválenej výšky revolvingu podľa článku 4.1. zmluvných dojednaní žiadosti/ zmluvy oproti pohľadávke veriteľa voči dlžníkovi na zaplatenie odplaty podľa ods. 8.1. písm. b) tejto dohody o poskytnutí služby (resp. zníženej výšky odplaty), a to ku dňu uskutočnenia revolvingu podľa článku 4.3. zmluvných dojednaní žiadosti/zmluvy. Rozdiel bude uhradený na účet dlžníka uvedený v čl. 2 žiadosti/zmluvy.“ je neprijateľnou zmluvnou podmienkou.

7. V odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol:

- odôvodnenie 21.: „V danom prípade zmluva o úvere, ako aj priamo v nej v čl. 8 ods. 8.1. a ods. 8.4. obsiahnutá dohoda o poskytnutí služby spočívajúcej v možnosti odkladu splátok úveru, majú povahu vopred žalovanou predtlačeneného formulára. Vychádzajúc z cit. ust. § 53 ods. 3 Občianskeho zákonníka bolo na žalovanej ako dodávateľovi, aby preukázala, že zmluvné podmienky obsiahnuté v tejto dohode o poskytnutí služby spočívajúcej v možnosti odkladu splátok spotrebiteľského úveru boli so žalobcom ako spotrebiteľom individuálne vyjednané. Žalovaná toto svoje dôkazné bremeno v spore neuniesla.“

- odôvodnenie 26.: „Súd preto prijal záver, že dohoda o poskytnutí služby spočívajúcej v možnosti odkladu splatnosti splátok úveru v prejednávanej veci nebola individuálne dojednaná. Súd tiež zastáva názor, že táto dohoda spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach dodávateľa a spotrebiteľa, nakoľko dohoda nepredstavuje pre spotrebiteľa žiadny benefit a môže viesť (paradoxne u riadne platiaceho dlžníka - spotrebiteľa) k tomu, že spotrebiteľ poskytne dodávateľovi plnenie bez reálneho protiplnenia. Tu súd len dodáva, že z hľadiska súdnej kontroly neprijateľnosti zmluvných podmienok nie je rozhodujúci stav, ktorý nastal po uzavretí dohody, tzn. či spotrebiteľ službu skutočne nakoniec využil alebo nie.“

- odôvodnenie 29.: „Žalobca na základe dohody mal zaplatiť žalovanej za službu spočívajúcu iba v možnosti povoliť mu odklad splatnosti splátok úveru neprimerane vysoké odplaty, a to aj za stavu, že mu v konečnom dôsledku žiadna služba poskytnutá nebude. Z materiálneho hľadiska ide o platbu spojenú s poskytnutím úveru a predstavuje poplatok. Poplatok je tak dojednaný netransparentne a je tiež neprimerane vysoký. Dojednanie pritom garantuje dodávateľovi inkasovanie odplaty bez vynaloženia nákladov na službu, a to aj za situácie, že k odkladu splátok nedôjde. Predmetná dohoda o službe je tak s ohľadom na jej koncepciu ako aj samotnú výšku odplaty dojednaná v neprospech spotrebiteľa.“

- odôvodnenie 36.: „Z obsahu spisu sp. zn. 8C 18/2014 vyplýva, že predmetom tohto súdneho konania bol nárok uplatnený na súde dňa 13.11.2013 žalovanou ako žalobkyňou proti žalobcovi ako žalovanému o zaplatenie 411,48 eur spolu s úrokmi z omeškania vo výške 9,5% ročne od 1.11.2011 do zaplatenia, ktorý mal vyplývať žalovanej ako žalobkyni zo zmluvy o úvere. Súd o tomto nároku rozhodol rozsudkom zo dňa 30.1.2015 č.k. 8C 18/2014 - 59, ktorým žalobu v celom rozsahu zamietol (Výrok I.). Rozsudok v tomto výroku I. nadobudol právoplatnosť dňa 23.5.2015.“

- odôvodnenie 37.: „Podľa odôvodnenia tohto právoplatného rozsudku: „...Výška úroku z revolvingového úveru...je neakceptovateľná. Ak keď právne predpisy neurčujú, do akej výšky možno dohodnúť úroky, neznamená to, že by výška úrokov z úveru nepodliehala žiadnemu obmedzeniu. Ako vyplýva z

citovaného ust. § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka výkon práv a povinností nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi... Neprimerane vysoké úroky sú vo všeobecnosti považované za všeobecne odporujúce uznávaným pravidlám a právnym princípom spoločenského poriadku, a preto sú v rozpore s dobrými mravmi. Úrok z úveru je jedným zo znakov, ktoré zmluvu o úvere definujú. Túto časť zmluvy od jej zvyšnej časti tak nemožno oddeliť, čo znamená, že zmluva o úvere, ktorú žalobca so žalovaným uzavrel, je neplatná. Jej podstatnou náležitosťou je totiž úrok vo výške 81,39 % ročne z revolvingového úveru a takýto úrok je zjavne v rozpore s dobrými mravmi. V čase poskytnutia úveru žalovanému boli obdobné úvery bankami poskytované pri úrokovej sadzbe vo výške 14,85 % ročne.“

- odôvodnenie 40.: „Podľa citovanej právnej úpravy ak je zmluva neplatná, je každý z účastníkov povinný vrátiť druhému všetko, čo podľa nej dostal. Podľa listiny na čl. 10 spisu sp. zn. 8C 18/2014 označenej ako „Karta klienta“, zhodne s konštatovaním súdu v odôvodnení rozsudku zo dňa 30.1.2015 č.k. 8C 18/2014 - 59, žalovaná na základe zmluvy o úvere poukázala na účet žalovaného celkom 1.326,92 eur. Táto suma zodpovedá rozdielu medzi dohodnutou výškou úveru 1.493,73 eur a výškou poplatku dohodnutého za službu spočívajúcu v možnosti odkladu splátok v prípade riadeného úveru, tzn. 147,88 eur. Žalobca na úverový účet poukázal celkom 2.326,92 eur. Žalovaná je teda titulom bezdôvodného obohatenia povinná žalobcovi vydať 981,07 eur. Preto súd žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 981,07 eur (Výrok I.). Keďže žalobca sa žalobou domáhal na žalovanej titulom nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia zaplattenia 1.085,57 eur, žalobu súd v prevyšujúcej časti ako nedôvodnú zamietol (Výrok IV.).“

8. Ako spotrebiteľ si uplatnil primerané finančné zadostučinenie (ďalej len PFZ) za porušenie jeho spotrebiteľských práv, ktoré bol nútený brániť v Základnom konaní.

9. Žalobca poukázal, že PFZ má sankčnú a odradzujúcu funkciu, aby sa dodávateľ nedopúšťal recidívy. Zároveň má aj funkciu relutárnu, ktorá predstavuje obohatenie spotrebiteľa vo výške priznaného PFZ proti dodávateľovi za to, že spotrebiteľ podstúpil súdne konanie, v ktorom bol ako spotrebiteľ na súde úspešný.

10. Slovo primeraný má podľa žalobcu viacero synonym a jedným z nich je slovo spravodlivý.

11. Výška PFZ preto podľa neho nemôže mať len symbolický význam, nakoľko PFZ len v symbolickej výške nemôže byť ani primeraným ani spravodlivým.

12. V tejto súvislosti dal do pozornosti, že na rozdiel od iných inštitútov finančného zadostučinenia existujúcich v právnom poriadku SR (napr. ochrana osobnosti), v ktorých sa na prvé miesto kladie morálne zadostučinenie a finančná satisfakcia slúži len na dovŕšenie nápravy, tak pri inštitúte PFZ je možné zadostučinenie len v peňažnej forme ako jediného prostriedku, na jednej strane postihu nečestného dodávateľa a na druhej strane je PFZ odmenou spotrebiteľa za úspech na súde v spotrebiteľskom právnom vzťahu.

13. V ďalšom poukázal, že ak má PFZ reálne plniť svoj účel, tak je to možné len priznaním PFZ v takej výške, aby mala, nielen deklarovanú sankčnú, odradzujúcu a relutárnu funkciu, ale aby mala tieto funkcie aj reálne, čo PFZ priznané v symbolickej výške spĺňať nemôže. Aj keď výška PFZ sa nedokazuje a súd ju stanovuje voľnou úvahou, tak kritéria z ktorých by mala voľná úvaha vychádzať, vyplývajú z intenzity porušenia spotrebiteľského práva zo strany dodávateľa.

14. Vo veciach, v ktorých je predmetom konania finančná čiastka je jediným objektívnym kritériom, ktoré by malo byť rozhodujúcim pre určenie výšky PFZ, suma o ktorú sa dodávateľ na úkor spotrebiteľa obohatil, alebo sa chcel obohatiť.

15. Pri nepeňažných nárokoch, z ktorých nevyplýva výška finančného plnenia, by takýmto kritériom mala byť recidíva porušovania spotrebiteľského práva, s tendenciou zvyšovania PFZ pri zistení opätovného opakovaného porušenia spotrebiteľského práva.

16. V danom prípade treba podľa žalobcu zdôrazniť, že žalovaný nielenže v Zmluve používal neprijateľné zmluvné podmienky, ale zároveň konal spôsobom, ktorý je možné považovať za nekalé obchodné

praktiky a v rozpore s dobrými mravmi, v snahe obohatiť sa o sumu 981,07 eura, čiže zo strany žalovaného sa jednalo o viacnásobné porušenie práva.

17. Uzavrel, že keďže je spotrebiteľom, ktorý úspešne uplatnil porušenie svojho práva na súde, bola tým splnená hypotéza právnej normy citovanej v žalobe, PFZ preto požadoval vo výške 2 181,07 eur. Tento nárok podľa žalobcu zohľadňuje skutočnosť, že sa žalovaný na jeho úkor bezdôvodne obohatil o sumu 981,07 eur a v Zmluve používal dve neprijateľné zmluvné podmienky. Za každú neprijateľnú zmluvnú podmienku požadoval primerané finančné zadosťučinenie vo výške 600 eur (981,07 + 600 + 600 = 2 181,07).

18. Žalobca poukázal na skutočnosť, že pokiaľ ide o rozsah porušenia spotrebiteľského práva, táto otázka je definovaná rozsudkom v Základnej veci, t. j. rozsudkom Okresného súdu Kežmarok, sp. zn. 5Csp/14/2017, z 20.8.2019 a jeho odôvodnením, ktoré je hmotnoprávnou podmienkou nároku na PFZ a z tejto hmotnoprávnej podmienky je potrebné vychádzať, ako záväznej. Tento rozsah zisteného porušenia spotrebiteľského práva, v Základnej veci, nie je možné v konaní o PFZ, ani rozširovať, ani zužovať.

19. V replike Žalobca zdôraznil, že inštitút primeraného finančného zadosťučinenia má mať charakter sankcie, ktorá má postihovať toho, kto vo vzťahu k spotrebiteľovi postupoval v rozpore so zákonom.

20. Rozsudkom vydaným v základnom konaní došlo k judikovaniu konkrétneho nároku spotrebiteľa, t. j. k určení neplatnosti zmluvy z dôvodu výšky úrokov v rozpore s dobrými mravmi a neprijateľnosti zmluvných podmienok s poukazom na porušenie povinností dodávateľom, čo, citujúc odôvodnenie rozsudku uviedol v žalobe.

21. Za nesprávnu považoval vznesenú námietku premlčania voči nároku na priznanie PFZ z dôvodu, že od podania žaloby v základnom konaní uplynuli tri roky.

22. Nárok na priznanie PFZ je podľa ust. § 3 ods. 5 posledná veta zákona o ochrane spotrebiteľa späť s úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom alebo osobitnými predpismi v podobe právoplatného rozhodnutia súdu. Preto až moment „úspešného uplatnenia“ je *conditio sine qua non* pre súdne uplatnenie tohto nároku.

23. V tomto smere poukázal na rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 2Co/137/2016-71 z 24.05.2017: „Ako nedôvodnú považuje odvolací súd žalovaným vznesenú námietku k uplatnenému nároku žalobkyne na priznanie finančného zadosťučinenia vzhľadom na to, že zo vyššie citované znenie § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa upravuje právo spotrebiteľa na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá v prípade ak si na súde úspešne uplatní toto porušenie práva alebo povinnosti stanovenej týmto a osobitným predpismi. To znamená, že žalovaná si na súde úspešne uplatnila porušenie práva nadobudnutím právoplatnosti rozsudku Okresného súdu Svidník zo dňa 17.04.2014, č. k. 7C/66/2012-152, kedy jej začala plynúť premlčacia lehota na uplatnenie primeraného finančného zadosťučinenia.“

24. Vznesenú námietku premlčania, ktorú žalovaný odôvodňuje uplynutím troch rokov od podania žaloby v základnom konaní označil, vzhľadom na zmysel a gramatický výklad citovaného ustanovenia § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa, za špekulatívnu v snahe poprieť môj legitímny nárok.

25. Výška finančného zadosťučinenia nie je podľa žalobcu stanovená žiadnym vzorcom a závisí vždy od úvahy súdu. Jediným kritériom pre stanovenie výšky finančného zadosťučinenia je jeho primeranosť.

26. V tejto súvislosti žalobca poukázal na charakter, zmysel a účel inštitútu primeraného finančného zadosťučinenia a dal do pozornosti rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 2Co/137/2016-71 z 24.05.2017: „Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia môže na účely ochrany spotrebiteľa naplniť požiadavku účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany. Tak právna teória, ako aj aplikačná prax spájajú inštitút náhrady škody výlučne so znížením majetku a ušlým ziskom. Náhrada škody ako inštitút súkromného práva v podmienkach Slovenskej republiky a konštantnej judikatúry sleduje výlučne reparačnú funkciu. Pre porovnanie sankčná funkcia náhrady škody (punitive damages v práve USA a exemplary damages v práve Veľkej Británie) je taká náhrada škody, ktorej cieľom nie je kompenzovať

žalobcu, ale skôr potrestať žalovaného za protiprávne konanie, ktorého sa dopustil vo vzťahu k žalobcovi a ktorým žalobcovi spôsobil škodu a odradiť odporcu alebo akúkoľvek tretiu osobu od opakovania takéhoto konania v budúcnosti. Sankčná náhrada škody teda trestá a súčasne pôsobí preventívne. Jazyk európskych predpisov a judikatúry akcentuje najmä druhú funkčnú zložku sankčnej náhrady škody, teda funkciu preventívnu (porov. najmä požívanie adjektíva „odradzujúci“).

27. A tak práve inštitút relatívnej náhrady nemajetkovej ujmy môže byť prostriedkom ochrany na doplnenie o preventívne účinky pred diskrimináciou. V zmysle už citovanej judikatúry ESD a antidiskriminačných smerníc musia byť sankcie za diskriminačné správanie účinné, primerané a odradzujúce.“

28. Primeranosť sumy je vzhľadom najmä na postoj žalovaného a intenzitu porušenia spotrebiteľských noriem evidentne daná. Žalovaný nechce niesť akúkoľvek zodpovednosť a podľa jeho názoru nedošlo k žiadnemu porušeniu spotrebiteľských práv a povinností.

29. Ako už bolo viackrát uvedené, princípom a zmyslom konania o priznaní PFZ je ako sankcionovať dodávateľa, tak aj zadosťučiniť spotrebiteľovi. Celé posudzovanie primeranosti výšky finančného zadosťučinenia vychádza z okolností týkajúcich sa základného konania. Je nepochybne zrejmé, že spotrebiteľ ako „obyčajný občan“ v základných konaniach pociťuje výrazné stresové vypätie, nielen z dôvodu neskúsenosti so súdnou mocou, ale aj zo skutočnosti, že čelí sporu s ekonomicky, právne a spoločensky silnejším protivníkom.

30. Vzhľadom na charakter a stupeň porušenia práv a povinností daných spotrebiteľskými právnymi normami žalobca považoval uplatnenú výšku primeraného finančného zadosťučinenia za adekvátnu.

31. Táto výška zodpovedá svojmu účelu, pretože je potrebné toto finančné zadosťučinenie nevnímať ako kompenzáciu, ale ako poskytnutú satisfakciu.

32. Rovnako žalobca podotkol, že prípadné sankcie vyplývajúce z opatrení dohľadných orgánov by boli neporovnateľne prísnejšie.

33. Uvedené finančné zadosťučinenie má tiež odradiť žalovaného, ale aj iných dodávateľov, od porušovania práv spotrebiteľov. Záleží len na žalovanom, aby sa nedopúšťal recidívy v neprípustnom kontrahovaní v rozpore so záujmami spotrebiteľov.

34. Podľa žalobcu je primeranosť sumy 2.181,07 eur najmä vzhľadom na postoj žalovaného, intenzitu porušenia spotrebiteľských noriem evidentne daná. Žalovaný nechce niesť akúkoľvek zodpovednosť za porušenie svojich zákonných povinností.

35. Vo vzťahu k argumentácii žalovaného, že žalobcovi nevznikla žiadna ujma, žalobca poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/127/2017 z 30.01.2019: „Pre úspešné uplatnenie tohto nároku za kon nevyžaduje, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a ani to, aby žalobcovia preukazovali existenciu a výšku vzniknutej ujmy. Odvolací súd v tejto časti žaloby správne vec po právnej strane posúdil, keď vychádzal zo záveru, že za kon pre priznanie finančného zadosťučinenia žiadne osobitné podmienky nestanovuje.“

36. Z dikcie citovaného ustanovenia §3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa a odôvodnenia dovolacieho súdu je podľa žalobcu zrejmé, že zákonodarca nestanovil podmienku vzniku, resp. preukazovania akejkoľvek ujmy. Jedná sa iba o neprípustný extenzívny výklad contra legem zo strany žalovaného.

37. Vzhľadom na permanentný odmietavý postoj žalovaného voči svojim pochybeniam je uplatnená suma nielenže primeraná, ale zjavne aj nízka.

38. Ak má PFZ reálne plniť svoj účel, tak je to možné len priznaním v takej výške, ktorá má nielen deklarovanú sankčnú, odradzujúcu a relatívnu funkciu, ale aby mala tieto funkcie aj reálne, čo PFZ priznané v symbolickej výške nemôže spĺňať.

39. K argumentácii žalovaného žalobca v replike uviedol, že považuje za absolútne bezpredmetné aplikovať na tento spor uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Obdo/14/2020 z 23.06.2020, keďže dané rozhodnutie sa týka úplne odlišnej právnej problematiky a navyše je vydané obchodnoprávnym kolégiom.

40. Žalobca dal do pozornosti rozsudok Okresného súdu Žilina sp. zn. 14C/295/2014 z 24.09.2015, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 11Co/471/2015 z 28.06.2016 a v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/127/2017 z 30.01.2019, ktorým bolo priznané PFZ vo výške 1.194,98 €, čo predstavuje 25 násobok poplatku, ktorý bol určený za neprijateľný.

41. V tejto súvislosti doplnil, že ak by postupoval v intenciách rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, tak v tomto prípade by mohol od žalovaného požadovať primerané finančné zadosťučinenie vo výške 3.697,- € (25 x 147,88 €).

42. Žalovaný vo vyjadrení k žalobe navrhol žalobu ako nedôvodnú zamietnuť keďže neobsahuje skutočnosti umožňujúce prijať záver o vzniku nároku na finančné zadosťučinenie vo výške v sume 2181,07 eur.

43. Okrem toho, že tvrdený nárok je nedôvodný, žalovaný namieta premlčanie práva uplatňovať právo na zaplatenie finančného zadosťučinenia.

44. Žalovaný namietol, že žalobca v žalobe neoznačil žiadne skutočnosti, ktoré by preukázali výšku tvrdeného nároku na finančné zadosťučinenie.

45. Keďže finančné zadosťučinenie je nárokom nemajetkovej povahy, pri určovaní jeho výšky je, podľa obrany žalovaného, možné prihliadať len na skutočnosti, ktoré majú takýto charakter.

46. Žalobca takéto skutočnosti neuviedol.

47. Rovnako zo žaloby nevyplýva, na základe akej úvahy žalobca dospel k záveru, že výška finančného zadosťučinenia má zodpovedať súčtu sumy 981,07 Eur a 2x sumy 600,- Eur, aké skutočnosti takéto čiastky majú odôvodňovať.

48. Žalovaný namietol neuvedenie skutočností, ktorými by žalobca preukázal vecnú a skutkovú spojitosť medzi primeraným zadosťučinením a požadovanou výškou.

49. Určenie výšky finančného zadosťučinenia nie je možné na základe voľnej úvahy, pretože takýto postup neumožňuje ani Civilný sporový poriadok a ani iný právny predpis. Podľa rozhodnutia R 52/2020 (uznesenie NS SR sp. zn. 5Obdo 14/2020 z 23.06. 2020): „Civilný sporový poriadok neobsahuje priamu úpravu možnosti súdu určiť pri rozhodovaní o veci samej výšku žalovaného nároku úvahou, odhadom súdu, pričom úprava v § 264 ods. 1 a 2 CSP sa týka výlučne výpočtu súdneho poplatku.“

50. V zmysle publikovaného rozhodnutia Najvyššieho súdu SR v Zbierke súdnych rozhodnutí a stanovísk je potom potrebné vykladať aj § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. Opis rozhodujúcich skutočností je povinný tvrdiť a preukázať žalobca.

51. Zo žaloby podľa žalovaného nevyplývajú skutočnosti, ktoré by odôvodnili, že výška primeraného finančného zadosťučinenia má byť v hodnote 2.181,07 EUR.

52. Tvrdenie žalobcu, že pri primeranom finančnom zadosťučinení podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. sa neskúmajú iné okolnosti ako len to, či je tu právoplatné rozhodnutie o porušení práva spotrebiteľa, je v porovnaní s inými typmi nemajetkovej satisfakcie zavádzajúce.

53. Žalovaný považoval za vylúčené, aby v zmysle úvahy žalobcu mal poškodený s ujmu na zdraví dokazovať rozsah svojho spoločenského sťaženia či okolnosti potrebné pre uplatnenie náhrady za bolestné, ale spotrebiteľ už nie.

54. Rovnako je vylúčené, aby v rámci ochrany osobnosti osoba domáhajúca sa ochrany preukazovala konkrétne aspekty zásahov do jej osobnostných práv ako predpoklad pre uplatnenie náhrady nemajetkovej ujmy a oproti tomu spotrebiteľ nemal povinnosť kvantifikovať konkrétne okolnosti, pre ktorú žiada nemajetkovú satisfakciu.

55. Žalovaný namietol premlčanie práva uplatneného žalobou. Žalobcovi nebránila žiadna prekážka v uplatňovaní tvrdeného nároku už v žalobe podanej na súd v roku 2017 (žaloba podaná v konaní 5Csp/14/2017), eventuálne v priebehu daného konania.

56. Podľa jeho názoru sa právo uplatnené v tejto žalobe „mohlo“ vykonať po prvý raz už v roku 2017.

57. Premlčacia doba preto začala plynúť už vtedy a uplynula najneskôr tri roky po podaní danej žaloby na súd (pre účely námietky postačuje vychádzať z toho, že premlčacia doba uplynula najneskôr 31.12. 2020), teda skôr ako došlo k podaniu žaloby na súd v tomto konaní (22.04. 2021).

58. Z ustanovenia § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. nevyplýva žiadny dôvod pre domnienku, že predpokladom uplatnenia primeraného finančného zadosťučinenia je predchádzajúce právoplatné súdne rozhodnutie o porušení práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi.

59. Primerané finančné zadosťučinenie je podľa žalovaného možné uplatniť aj priamo, bez ohľadu na to, či posudzovanie porušenia práva alebo povinnosti je predmetom samostatného výroku alebo len predbežnou otázkou v konaní, kedy sa priamo uplatňuje samotné finančné zadosťučinenie. Pretože je nesporné, že tou predbežnou otázkou je v oboch prípadoch.

60. Žalovaný v prostriedkoch procesnej obrany v ďalšom poukázal na ust. § 101 Občianskeho zákonníka: „Pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.“

61. Právo požadovať zadosťučinenie sa objektívne „mohlo“ uplatniť v konaní vedenom pod sp. zn. 5Csp/14/2017 či už ako samostatne uplatnený nárok alebo súbežne uplatnený nárok.

62. Neuplatnenie práva, ktoré sa mohlo uplatniť v rámci premlčacej doby znamená jeho premlčanie.

63. Žalovaný toto premlčanie namietol a tvrdil, že námietka premlčania je dôvodná.

64. V tejto súvislosti poukázal na Komentár k Civilnému sporovému poriadku (Števíček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2016, s. 1037.), ktorý uvádza, že hoci výpočet § 137 CSP je len demonštratívny, domnieva sa, že žaloba výlučne na určenie neplatnosti zmluvnej podmienky v individuálnom spotrebiteľskom spore už nebude prichádzať do úvahy. Pravidlom budú žaloby, ktorých obsahom je splnenie povinnosti (plniť, vydať bezdôvodné obohatenie, nahradiť škodu, zaplatiť primerané finančné zadosťučinenie pod. – porovnaj ods. 2 komentovaného ustanovenia) alebo určenie, či tu právo je (napr. vlastnícke), a súd bude platnosť ustanovení spotrebiteľskej zmluvy posudzovať ako prejudiciálnu otázku.“

65. Je zrejmé, že právo na primerané finančné zadosťučinenie môže byť uplatnené aj priamo. Teda aj v tomto prípade si žalobca mohol uplatniť právo na zadosťučinenie už v označených konaniach, pretože pri jeho uplatnení by sa ako predbežná otázka (ktorá sa ako predbežná posudzuje aj v tomto konaní) posudzovalo porušenie povinnosti alebo práva.

66. Uplatňovaný nárok podľa žalovaného spochybňuje aj to, že ak by uvádzané skutočnosti a tvrdenia žalobcu v žalobe boli dôvodné, potom nedáva žiadne logické vysvetlenie uplatňovania finančného zadosťučinenia ako nemajetkovú náhradu či odčinenie s odstupom 4 rokov po začatí konania pod sp. zn. 5Csp/14/2017 resp. 2 roky po vydaní rozsudku.

67. Význam satisfakcie ako určitého odčinenia je podľa žalovaného rozdielny aj z toho pohľadu, či sa uplatňuje aktuálne v dobe neoprávneného zásahu, alebo s výrazným časovým odstupom.

68. Žalobca svoj nárok uplatnený v tomto konaní odvodzuje od ust. § 3 ods. 5 tretia veta zákona č. 250/2007 Z. z., podľa ktorého „Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.“.

69. K otázke výšky primeraného finančného zadosťučinenia súd poukazuje na rozhodnutie NS SR, sp. zn. 7Cdo/92/2021 z 30.06.2022, podľa ktorého „Pre priznanie práva na zadosťučinenie spotrebiteľa, ktorý úspešne uplatnil na súde porušenie práva alebo povinnosti v zmysle § 3 ods. 5 tretia veta zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, je rozhodujúcim kritériom primeranosť požadovaného zadosťučinenia; jeho konkrétnu výšku určuje súd úvahou so zreteľom na okolnosti každého jednotlivého prípadu“.

70. Možno tak uzavrieť, že žalobca je v prejednávanom spore aktívne vecne legitimovaný a žalovaný pasívne vecne legitimovaný, keďže podaním žaloby proti žalobcovi v pôvodnom konaní došlo ku konštatovaniu porušenia práv a povinností ustanovených v osobitnom predpise.

71. Pri rozhodovaní o primeranom finančnom zadosťučinení treba vychádzať z toho, že tento právny inštitút má plniť funkciu satisfakčnú, no zároveň i funkciu sankčnú tak, aby dostatočne odradzoval od získavania plnení z neplatných právnych úkonov týkajúcich sa spotrebiteľských zmlúv a jednak ho treba vnímať ako odmenu za to, že spotrebiteľ sa pustil do sporu s nepochybne ekonomicky a právne silnejším porušovateľom spotrebiteľských práv a svojim úspechom priniesol benefit aj pre ostatných spotrebiteľov v tom, že možno predpokladať, že porušovateľ spotrebiteľských práv sa konania, ktorého sa dopustil voči nemu, už voči ďalším spotrebiteľom nedopustí, prípadne sa ho nedopustí v takej intenzite.

72. V dôsledku konania žalovaného v základnom konaní bol žalobca vystavený bezprostredne hroziacej majetkovej ujme. Nie je potrebné pripomínať, že súdne konania sú stresujúcim zážitkom, vyplývajúcim z obáv z výsledku sporu či možnosti vzniku ďalšej majetkovej ujmy, v podobe náhrady trov konania protistrane, v prípade neúspechu v konaní.

73. Pokiaľ ide o rozsah finančného zadosťučinenia, ako už bolo vyššie uvedené, citované zákonné ustanovenie (pozri vyššie) neustanovuje žiadne kritériá, ktoré by bolo potrebné pri určení výšky zadosťučinenia zohľadniť. Jediným kritériom je primeranosť finančného zadosťučinenia, ktorého výšku v prejednávanom spore určuje súd svojou úvahou (pozri obdobne Rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 12CoCsp/24/2023 – 85 z 15.06.2023).

74. Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá (ust. § 3 ods. 5 tretia veta Zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov).

75. Predávajúci nesmie upierať spotrebiteľovi práva podľa ust. § 3 (ust. § 4 ods. 2 písm. b/ zák. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa).

76. Žalobca si v postavení spotrebiteľa uplatnil primerané finančné zadosťučinenie (ďalej len PFZ) za porušenie spotrebiteľských práv, ktoré bol nútený brániť v Základnom konaní.

77. PFZ má sankčnú a odradzujúcu funkciu, aby sa dodávateľ nedopúšťal recidívy. Zároveň má aj funkciu relutárnu, ktorá predstavuje obohatenie spotrebiteľa vo výške priznaného PFZ proti dodávateľovi za to, že spotrebiteľ podstúpil súdne konanie, v ktorom bol ako spotrebiteľ na súde úspešný.

78. Slovo primeraný má viacero synonym a jedným z nich je slovo spravodlivý ako správne podotkol i žalobca v prostriedkoch procesného útoku.

79. Výška PFZ preto nemôže mať len symbolický význam, nakoľko PFZ, len v symbolickej výške, nemôže byť ani primeraným ani spravodlivým.

80. V tejto súvislosti súd zdôrazňuje, že na rozdiel od iných inštitútov finančného zadosťučinenia existujúcich v právnom poriadku SR (napr. ochrana osobnosti), v ktorých sa na prvé miesto kladie morálne zadosťučinenie a finančná satisfakcia slúži len na dovŕšenie nápravy, pri inštitúte PFZ je možné zadosťučinenie len v peňažnej forme ako jediného prostriedku, na jednej strane postihu nečestného dodávateľa a na druhej strane je PFZ odmenou spotrebiteľa za úspech na súde v spotrebiteľskom právnom vzťahu.

81. Ak má PFZ reálne plniť svoj účel, tak je to možné len priznaním PFZ v takej výške, aby mala nielen deklarovanú sankčnú, odradzujúcu a relutárnu funkciu, ale aby mala tieto funkcie aj reálne, čo PFZ priznané v symbolickej výške splňať nemôže. Aj keď výška PFZ sa nedokazuje a súd ju stanovuje voľnou úvahou, kritériá z ktorých by mala voľná úvaha vychádzať, vyplývajú z intenzity porušenia spotrebiteľského práva zo strany dodávateľa.

82. Vo veciach, v ktorých je predmetom konania finančná čiastka je jediným objektívnym kritériom, ktoré by malo byť rozhodujúcim pre určenie výšky PFZ, suma o ktorú sa dodávateľ na úkor spotrebiteľa obohatil, alebo sa chcel obohatiť.

83. Pri nepeňažných nárokoch, z ktorých nevyplýva výška finančného plnenia, by takýmto kritériom mala byť recidíva porušovania spotrebiteľského práva, s tendenciou zvyšovania PFZ pri zistení opätovného opakovaného porušenia spotrebiteľského práva.

84. PFZ žalobca požadoval vo výške 2.181,07 eura, pričom nárok, tak ako ho uplatnil zohľadňuje skutočnosť, že žalovaný sa chcel na jeho úkor bezdôvodne obohatiť o sumu vo výške 981,07.

85. Medzi stranami nebol sporný záver súdu prvej inštancie v „základnom“ konaní, podľa ktorého bol žalovaný povinný zaplatiť žalobcovi sumu v celkovej výške 981,07 s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne od 08.02.2017 do zaplatenia.

86. Čo sa týka otázky rozsahu porušenia spotrebiteľského práva, tak táto otázka je definovaná rozsudkom v Základnej veci, t. j. rozsudkom Okresného súdu Kežmarok, sp. zn. 5Csp 14/2017 z 20.08.2019 a jeho odôvodnením, ktoré je hmotnoprávnou podmienkou nároku na primerané finančné zadosťučinenie a z tejto hmotnoprávnej podmienky je potrebné vychádzať, ako zo záväznej. Rozsah zisteného porušenia spotrebiteľského práva v Základnej veci, nie je možné v konaní o primerané finančné zadosťučinenie rozširovať, ani zužovať.

87. Žalobca uplatnil nárok na primerané finančné zadosťučinenie vo výške 981,07 eur zodpovedajúcej bezdôvodnému obohateniu, ku ktorému na strane žalovaného už reálne došlo. Táto skutková okolnosť medzi sporovými stranami sporná nebola (po skutkovej stránke), a preto bol žalobcovi tento nárok priznaný vo výške uplatnenej žalobou. Súd prvej inštancie pri posúdení nároku na primerané finančné zadosťučinenie vzal zreteľ na nespornú skutočnosť, že žalovaný bezdôvodne obohatenie priznané právoplatným rozsudkom žalobcovi nevydal dobrovoľne (bez ingerencie súdnej moci), ako aj na okolnosť, že žalobca bol tak nútený uplatniť tento nárok v konaní pred súdom a vynaložiť ďalšie peňažné prostriedky na právnu pomoc.

88. Okrem vyššie uvedeného nároku sa žalobca na žalovanom domáhal i zaplatenia primeraného finančného zadosťučinenia z dôvodu konštatovania neprijateľnosti dvoch zmluvných podmienok zakotvených v Čl. 8, od 8.1 a bode 8.4 v kritickej zmluve o revolvingovom úvere č. 8300024664 z 30.09.2009.

89. Za porušenie každej vyššie uvedenej neprijateľnej zmluvnej podmienky požadoval od žalovaného sumu vo výške 600 eur.

90. Pri úvahe o výške primeraného finančného zadosťučinenia v súvislosti s vyslovením neprijateľnosti uvedených dvoch zmluvných podmienok súd vychádzal z celkovej výšky sumy, ktorú mal žalobca podľa zmluvy o spotrebiteľskom úvere zaplatiť (1.493,73 eur), sumy ktorú reálne zaplatil (2.326,92 eur), ročnej úrokovej sadzby revolvingu (67,54 % !!), pričom prihliadol i na výšku odmeny za poskytnutie revolvingu (903,70 eur !!).

91. Prihliadol pritom na skutočnosť, že žalovaný sa obdobného konania dopúšťa opakovane i naďalej, čo je súdu známe z jeho inej rozhodovacej činnosti. V danom prípade tak súd prvej inštancie zastáva právny názor, podľa ktorého v možno takéto konanie žalovaného označiť za „recidívu“.

92. Kritériom, ktoré vzal súd prvej inštancie do úvahy pri posúdení primeranosti finančného zadosťučinenia v súvislosti s konštatovaním neprijateľnosti dvoch zmluvných podmienok bolo i konanie žalovaného v „hlavnom konaní“. V ňom nevyvinul žiadnu aktivitu smerujúcu k zmierlivému riešeniu. Aj preto bol žalobca touto okolnosťou „nútený“ uplatniť svoje právo v konaní pred súdom, tento spor viesť, vynaložiť naň ďalšie peňažné prostriedky na právnu službu advokátskej kancelárie tak ako to bol okolnosťami nútený urobiť vo vzťahu k uplatneniu primeraného finančného zadosťučinenia v súvislosti s bezdôvodným obohatením žalovaného (pozri vyššie).

93. Túto aktivitu žalovaný nevyvinul ani v tomto konaní napriek rozsudku pre zmeškanie a jeho následnú opätovnú procesnú pasivitu.

94. Pri zohľadnení vyššie uvedených nesporných skutkových okolností dospel súd prvej inštancie k záveru, že primerané finančné zadosťučinenie vo výške 600 eur za každú neprijateľnú zmluvnú podmienku by už nespĺňalo kritérium primeranosti/spravodlivosti. Takáto výška zadosťučinenia sa súdu prvej inštancie javila v rámci úvahy ako neprimeraná, a preto pristúpil k jej zníženiu o približne 67% na sumu 200 eur za každú neprijateľnú zmluvnú podmienku.

95. Z vyššie uvedených dôvodov tak bol žalobcovi voči žalovanému priznaný nárok na primerané finančné zadosťučinenie v celkovej výške 1.381,07 eur pozostávajúcej z náhrady za bezdôvodné obohatenie (981,07 eur) a za každú neprijateľnú zmluvnú podmienku vo výške 200 eur (pri dvoch neprijateľných zmluvných podmienkach vo výške 400 eur spolu).

96. Z uvedených dôvodov tak bola žaloba v prevyšujúcej časti (800 eur) zamietnutá.

97. Súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci (ust. § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „C. s. p.“).

98. O nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí (ust. § 262 ods. 1 C. s. p.).

99. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie v lehote do 60 dní po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (ust. § 262 ods. 2 C. s. p.).

100. K zneniu výroku III. sa na vysvetlenie dopĺňa:

Súd prvej inštancie v danom prípade aplikoval právne závery vyslovené v Náleze Ústavného súdu Slovenskej republiky z 15.04.2020 sp. zn. II. ÚS 399/2019, podľa ktorého „Aj napriek tomu, že nepatrný úspech už Civilný sporový poriadok nepozná (a preto pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov sa podľa Civilného sporového poriadku zohľadňuje každý neúspech), ani nová práva úprava nevyklučuje osobitný režim posudzovania úspechu v konaní a nárokov na náhradu trov v prípadoch, keď výška plnenia závisela od znaleckého posudku alebo úvahy súdu, a to z hľadiska výsledku v zásade zhodne, ako podľa doterajšej úpravy.“

101. Žalobca bol úspešný v celom rozsahu, a preto mu bol voči žalobcovi priznaný nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % z výšky primeraného finančného zadosťučinenia priznaného týmto rozsudkom, keďže výška plnenia žalovaného závisela od úvahy súdu.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia prostredníctvom Okresného súdu Poprad na Krajský súd v Prešove.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 127 ods. 1 CSP) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa § 365 ods. 1 CSP odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 365 ods. 2 CSP odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa § 365 ods. 3 CSP odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 366 CSP prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinnosť stanovená týmto rozsudkom nebude dobrovoľne splnená, možno podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov.